

Deze keer geen column van mijn hand, maar van Jan Spoorenberg.
Ik sta graag een keer mijn plaats af voor zijn verhaal over zijn poes. Zo herkenbaar, als je zelf katten hebt gehad.
Wij hebben zelf vele jaren lang twee van die eigengereide rakkertjes gehad. Ik schreef er al over in column-31;
ze liggen nu voor eeuwig te rusten op onze eigen 'dierenbegraafplaats'.
Jan, dank voor je column.

COLUMN 33 - POES

Jan Spoorenberg

Het was een warme zomerdag geweest, maar toen ik 's avonds om een uur of twaalf naar bed wilde gaan, was het buiten heerlijk koel geworden. De poes wilde niet binnenkomen. Zij drentelde wat op het trottoir heen en weer en miauwde me uitnodigend toe, maar sprong opzij als ik haar probeerde te grijpen. Ik kon haar geen ongelijk geven. Het was zalig weer voor een lange wandeling. Ik gaf de poes haar zin en ging naar bed.

Toen ik de volgende morgen buiten kwam, kwam de poes meteen te voorschijn. De nacht had haar hongerig gemaakt en ze liep snel naar haar etensbakje. Toen ik een half uurtje later buiten wat afval in het compostvat wilde gooien, slaagde ze erin te ontsnappen. Ze hield van het buiten zijn en genoot deze tijd van het jaar met volle teugen van de zon. Toen ik naar mijn werk ging, was ze nergens te zien.

Het was tegen tien dat de telefoon ging. Het was mijn buurvrouw. "Je zult je wel afvragen waarom ik bel", zei ze. "Maar je poes is dood. Ze is aangereden op de hoek van de Valklaan. Ik heb haar bij de bijkeukendeur gelegd. Je huishoudelijke hulp schijnt er geen goede raad mee te weten en daarom bel ik je maar". Ik bedankte haar, lichtte mijn collega's in en ging terug naar huis om poes te begraven.

Als je een dier hebt, weet je dat je er ooit afscheid van zult moeten nemen. Dankbaar dacht ik aan de laatste zomerse weken waarvan ze zo genoten had, languit liggend op het gras in de tuin.

Ik was aan het katje gehecht. Het was een lekker haffelpoesje, met een zacht velletje en zachte pootjes. En ondanks haar leeftijd van twaalf of dertien jaar, was ze altijd speels. Maar ik vroeg me af of de liefde wederzijds was geweest. Ik had sterk de indruk dat ze mij meer als haar persoonlijke dienaar had beschouwd. Ik moest thuis zijn om de deur open te doen als ze naar buiten of weer naar binnen wilde. En ik moest er zijn als ze vers eten wilde of vers drinken. Als ik naar de brievenbus ging of naar de kruidenier liep kon ze weliswaar hartverscheurend op de stoep voor het huis gaan zitten janken, maar als ik van mijn boodschap terugkwam, had ze zich nooit blij getoond. Ze keek dan zorgvuldig toe of ik het huis wel inging om vervolgens weg te wandelen zonder een teken van herkenning te geven.

En nu was ze dood. Ik probeerde te beseffen wat dat voor me betekende. Het bood me in elk geval de mogelijkheid er in september een paar dagen tussenuit te gaan. En ik hoefde voortaan 's avonds om half tien niet meer te stoppen achter mijn pc, omdat ook de kat recht had op wat aandacht. Maar het zou leeg zijn in huis. Ik zou haar missen.

Intussen was ik thuisgekomen. Ik zette mijn fiets naast het huis en maakte de deur open; mijn huishoudelijke hulp was in de keuken. "Je kat is dood", zei ze. "Ik heb het gehoord", zei ik. "Ik zal haar begraven". Ik nam de schop uit de bijkeuken en liep het huis uit. De poes lag bij de bijkeuken-deur. Was het de mijne wel, vroeg ik me af. Maar dat kon eigenlijk niet missen. Ik kende maar één lapjeskat in de buurt. Poes had een mooie beige bles op haar borst. Ik nam haar op en bekeek de tekening. Het was duidelijk; het was mijn poes. Blijkbaar was ze met haar kop in aanraking gekomen met een auto, want de rechterkant was beschadigd. Haar kleine witte tandjes die altijd zichtbaar werden als ze zelig zat te miauwen, waren gebroken en er kwam bloed uit haar rechter oor. Maar de linker kant van haar kop was nog gaaf, een groot, heldergroen oog keek me aan. Ik aaide over haar vacht. Die was nog altijd zacht, evenals de zolen van haar pootjes waarmee ze me altijd aanraakte als ik haar oppakte.

Ik liep de tuin in en vond een plek onder de conifeer, waar ze altijd ging zitten als het regende. Terwijl ik een gat groef keek de buurvrouw door de heg. "Dat was haar lievelingsplaatsje, niet?" vroeg ze. Ik beaamde het. Ik vroeg me af of ik haar met haar kop richting tuin of andersom moest leggen. Ze had altijd de tuin ingekeken, maar ik besloot haar toch in de richting van het huis te begraven, zodat ze me als het ware kon aankijken als ik voor het raam zou staan. Natuurlijk een idiote gedachte, want ze was dood en zou straks ook nog onder de grond liggen. Maar toch... Het stuk papier waarop de buurvrouw haar naar huis had gebracht legde ik op het lijfje en daarna vulde ik de kuil met zand. Ik zette de schop terug in de bijkeuken, groette mijn huishoudelijke hulp en ging terug naar mijn werk.

Toen ik 's avonds thuiskwam zat mijn poes op de stoep. Verontwaardigd miauwde ze me toe, omdat ik zo laat was. Ik had toch een andere poes begraven! Achteraf bleek dat die twee straten verder had gewoond. De eigenaresse is nog op bezoek geweest. We hebben samen koffie gedronken en zij heeft het graf van haar poes gezien.